

Rodinné bohoslužby s kázáním pro děti

ČCE v Hošťálkově: 23.4.2024, II. neděle po Velikonocích

Seniorátní farářka Jaroslava Michnová

Otevření a pozdrav:

Introitus: Ž 33,5b.6

Píseň:

Modlitba:

1. čtení: Žalm 134

Píseň: Nedělní škola: 2 písně

Ohlášky: + blok o misii + píseň?

2. čtení: Mk 10,1.13-16

Kázání:

I. Představte si, že je večer. Je tma a v té tmě vystupujete po schodišti. Schod po schodu, zvedáte nohy. A ty nohy jsou velmi těžké, unavené, protože jste celý den, a dokonce i ten den před tím chodili a chodili. Ušli jste mnoho kilometrů. A už zbývají jen velké schody. Takhle kráčely před mnohými lety Izraelci. Lid, který věřil v Hospodina. Mnoho dní chodili, putovali do Jeruzalémského chrámu. Vystupovali po schodišti, aby až na samotném vrchu slavili bohoslužbu a zazpívali třeba takovou písničku, jakou jsme slyšeli v prvním čtení: *Dobrořečte Hospodinu! Všichni, kdo v noci stojíte v jeho kostele! Dobrořečte! Žehnejte!*

Také jste dneska kráčeli do kostela? Malí i velcí?

Jaké byla vaše cesta na bohoslužby? Museli jste dlouho pěšky? Nebo snad i po schodech? Bolí vás nohy?

A teď si představte, velcí i malí, že by vás někdo od těch dveří prostě vyhodil! Místo přivítání a podání ruky by vás ve dveřích otočili a poslali zpátky.

Že jste o něčem takové neslyšeli? Opravdu ne? Tak já vám budu vyprávět krátký příběh. Napsal ho evangelista jménem Marek a odehrálo se to v judské krajině – za Jordánem (to je řeka).

A protože jsem se doslechla, že jste tady měli včera jednu velikou lego party, tak si s tím legem ještě trochu pohrajeme. (*skupinková aktivita s legem*) a budeme si při tom vyprávět ten Markův příběh...

II. I my dneska slavíme společnou bohoslužbu. Vystoupali jsme do společenství. Jsme tu velcí, malí. Jsme tu z daleka i z blízka. Někdo šel pěšky, někdo autem. Někdo se dlouho chystal, jiný jen vyskočil z postele. Ale jsme tady! Halo!!!

A já jsem tu taky! A jsem ráda, že tuto neděli mohu slavit tady a s vámi se všemi. Vždyť každá oslava má být radostná. A každá neděle, opravdu úplně každá, je oslavou. Je velkým svátkem – připomínkou Kristova vzkříšení. A to je přece důvod k radosti. A kdo tam nesmí chybět? – která postava? Bez které by tohle všechno nedávalo žádný smysl? – Ano, Ježíš sám. A nesmí nám chybět nejen v kostele, ale v celém našem životě. Ve všem, co děláme, tak bez něho to prostě není ono.

Nikdo nás od Pána nemůže vyhodit, protože jsme snad příliš malí nebo zlobiví nebo snad ještě nerozumní... Vypráví náš dnešní příběh.

Přicházíme k němu, on nás objímá, vítá a dává nám své požehnání, posilu na všední dny. Dává se nám poznat. Abychom věděli, kým je. Neodstrkuje nikoho, ale žehná.

Jooo, **žehná**. To je takové zvláštní slovo. Teď jsem si uvědomila, že možná někdo neví, co to znamená.

III. **Požehnání...** Takové pobožné slovo. Co si všechno pod ním představit?

Nedávno jsem se ptala dětí na náboženství, co si myslí, že znamená slovo požehnání, a měly celkem jednoduchou odpověď – požehnání je to, když je něčeho požehnaně, prostě, když je něčeho *hodně, hodně moc!*

A asi na tom něco bude. Požehnáního je totiž opravdu hrozně moc. Je to *všecko to dobré*, co v životě máme.

Všechno, čeho jsme dosáhli, a co jsme kdy dostali, je Božím požehnáním. Máma, táta, kamarádi, teplá postýlka, dobré jídlo, a co ještě?... Bez Božího

požehnání by nezačal ani náš život – dar života je přece také jedno velké Boží požehnání. Takové miminko - když se narodí – to je radosti!

Ani tomu všemu nerozumí. A ani my dospělí tomu všemu kolem sebe často nerozumíme – přestože se tak někdy chceme tvářit, že vlastně rozumíme...

Schválně... teď vy velcí: Jestli pak víte, co to je **MEDULLA OBLONGATA**....
- Prodloužená mícha.

To je část mozku, která je na vrcholu míchy a má takovou úlohu posla. Když mozek vysílá tělu povely, co má tělo dělat, tak mícha ho informuje, co to tělo dělá. No a všechny ty esemesky, zprávy prochází tou medullou. Medulla taky řídí všechny funkce těla, nad kterými nepřemýšlíme – dýchání, tep srdce. Představte si děti, že byste musely pořád srdci připomínat, že má tlouct, nebo že plíce: dýchejte, dýchejte!!! Tato medulla to dělá místo nás a mnozí jsme možná až do dneška nevěděli, že nějakou medullku máme! Kašle, kýchá, polyká za nás!

Často i my zapomínáme, že máme tolik dobrých věcí od Boha. Zapomínáme, že je Bůh s námi, že se o nás stará a má nás rád. Učíme se na to myslet celý život. A taková neděle nám to chce taky pokaždé připomenout.

My, kteří věříme v Pána Boha totiž víme, že bez Božího požehnání by náš život neměl žádný smysl. Že na Božím požehnání závisí úplně všechno. A Bůh žehná opravdu hodně. Jen se musíme umět dobře dívat kolem sebe a přemýšlet.

Požehnání není jen to *viditelně* dobré (jak by se mohlo zdát) – potomstvo, majetek, prosperita, ale také to *neviditelné* dobré – jako víra, Boží blízkost, důvěra a láska.

Kdo chcete, můžete teď vzít papírek a napište si na něj - nebo klidně vy menší nakreslete - co je Božím požehnáním pro vás. Jaké dary vám dává. Poděkujte mu a třeba přijdete na něco, za co jste mu ještě nikdy nepoděkovali.

IV. Evangelijní příběh Ježíše s dětmi je dobrým obrazem pro Boží jednání. Ježíš děti objímá, vzkládá na ně ruce a žehná jim. Boží žehnání tímto obrazem získává úplně nový rozměr. Stává se Hospodinovou náručí, která se otvírá pro nás. Žehnání je něžné Boží gesto. Otcovská náruč, která nás ujišťuje o Boží lásce k nám.

Podobně pak, žehnáme-li my sami druhým, jako bychom říkali: „Neboj se, Bůh je s tebou. Patříš Bohu, má tě rád a chrání tě.“

Dobro spojené se žehnáním je neviditelné, ale je v něm přítomna skutečná Boží milost. – Misericordias Domini – latinsky jméno dnešní neděle: Boží milosrdenství. A proto jsem dnes chtěla nám všem zvěstovat příběh o tom, že Ježíš nás přijímá. Milosrdně. Jeho náruč snad nejlépe vykresluje, jaký je.

Ježíš nás bere do náruče a ujišťuje – jsi můj, jsi moje. A toto milosrdenství patří všem. Bez rozdílu. Dejme pozor, ať nejsme těmi učedníky u dveří, kteří někoho odhánějí nebo rovnou vyhazují. Ať nejsme překážkou lidem z venku, aby našli cestu k Bohu. Protože i to se může stát. Svým jednáním nebo postojem můžeme druhé vědomě i nevědomě odradit od křesťanského života.

Vzpomeňte ta dlouhá cesta do Jeruzalemského Chrámu...schody, tma a únava, před očima naděje a pak...pak ten bodyguard, co by nás vyhodil. Brrr, ne, to nechceme, tak to nedělejme ani druhým. Pán Ježíš bere kohokoli. Do Božího království se může dostat i ten, kterého lidé v tomhle světě vůbec neberou vážně. Budme jako děti – budme otevření a upřímní, věřme mu. Ptejme se, ale nezapomeňme, že nevadí, že nerozumíme všemu.

Kéž nám v tom náš Hospodin Bůh požehná.

modlitba:

Hospodine, děkujeme Ti, že nám žehnáš. Děkujeme, že můžeme Tvé požehnání přijímat a nést dál do světa. Dej nám k tomu odvalu a sílu.

Děkujeme za Ježíše Krista, kterého jsi nám dal, aby nám byl blízko. Děkujeme, že tak jako přijal nás, otevírá svoji náruč také našim dětem a všem ostatním, kteří se k němu obracejí. Ať přicházejí sami dlouhou cestou nebo jsou nesení druhými.

Chceme Ti vyznat, že ne vždycky se nám daří být přívětiví a laskaví. I my můžeme být druhým lidem překážkou k Tobě. Věříme, že Ty jsi mocnější a silnější než my a přes naše hříchy dokážeš budovat svůj lid.

Vyznáváme, že nejsme dokonalí. Nerozumíme všemu, mýlíme se a klopýtáme. Jsme vděční za tvoji náruč, která nás neodmítne. A tak, díky Tobě Pane, že smíme slyšet slovo milosti, když Ti vyznáváme své hříchy. Praviš: *Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, otče! A tak Boží Duch dosvědčuje tomu našemu, že jsme Boží děti. Amen*

Píseň: 289 Tebe Bože chválíme

Přímluvná modlitba:

Otčenáš...

Poslání: Jan 6, 36-39

Požehnání:

Píseň: 275 Přijd' králi věčný